

νά γίνη κανείς μας παρά τάν τούς πολιτευομένους μας πού μας έφεραν στή σημερινή κατάσταση, οί αναθεματισμένοι κι' άς τούς λέμε κι' άειμνήστους. 'Υπάρχουν κ' εξαίρετες: άς ελπίζουμε τούλάχιστον.

*

Ο κ. Θ. απόδίδει τή σημερινή κακοδαιμονία και στους Τούρκους τούς καταχτητές. Λέει τάκόλουθα:—'Αλλά οί Τούρκοι, δ άναρχικώτερος τών βαρβάρων λαών, γκρεμίζει τό Βυζάντιο και τούς νόμους και σπνίει στήν 'Ελλάδα τήν 'Ασιατική άναρχία και από τούς Τούρκους κληρονομούμε και μεις τήν κοινωνική άουστασία —.....θάναί λ. χ. άλλιώς πολιτισμένοι οί Ούγγαροί ή οί Τσέχοι, όταν χωριστούν από τήν Αδουριακή κυριαρχία παρά δ,τι έμείς άμα έδιώξαμε τούς τούρκους.

Πρίν νά διαπραγματευθώ τό σημείο τούτο τού Πολιτικού Γραμματέου τού κ. Θ. πρέπει νά πώ πρώτα πώς πέρσν ή πρόπερσν θέλησα νά εξηγήσω σέ κάποιον πού καταγίνεται στή φιλολογική, πώς οί Τούρκοι τής Τουρκίας οί 'Οσμανλήδες δέν είναι πραγματικοί Τούρκοι. Σ' αυτό άπάνου μ' έβρισε, πράμα πού μ' έκαμε ν' άπορήσω γιατί έμαθα πού οί επιστήμονες δέ βρίζουν αλλά σκέφτονται και μελετούν, πρό πάντων όταν πρόκειται για κάτι πού δέν τό μελέτησαν. Δεύτερο νομίζω εύκαιρο νά παραθέσω τήν άκόλουθη σκέψη τού Γεωργίου Παχυμέρη (Έκδ. Migne σελ. 446) πού άναφέρεται σ' άποιον γράφει για ιστορικά ζητήματα, και τόσο περισσότερο θέλω νά θυμίσω τή σκέψη τούτη πού πρόκειται για ζητήματα τού έθνους. Λέει λοιπόν δ Παχυμέρης στό Κεφ.—'Προοίμιον τού Ένυγραφέως και περί τής αληθείας τών λεγομένων—'Περί Μιχαήλ Παλαιολόγου α.....'Επειδή γάρ τχ άπουδήποτε πραχθέντα έστι μόν και διεξίεναι, οίς δή και λέγειν βουλομένοις έστιν, έστι δέ και έαν άρρητα, μη άνάγκης ύπόυσης, νικα κατ' έμην γνώμην τό σιωπών ή τό λέγειν άλλως ή ως έπράχθησαν, και κρείττον δήπου τοίς άκούουσι τό μη μανθάνειν άλλως ή ως όντως ιστορία βούλεται, ως εκειθεν μόν τής άπλής εισαγομένης εκεινοίς άγνοίαις, εξ ής ού μώμος προστρίβεται, έντειθεν τής διπλής, ως τό μη είδέναι συμβαίνειν τών είδέναι οίόμενον ού δή και χειρον ουδέν.....»

Φαίνεται πώς εκεινοί πού διδάζανε στό έθνος μας τήν ιστορία του δέν έλαβαν ύπ' όψη τή σκέψη τούτη κ' έτσι βλέπουμε στό μυαλό μας, καθώς και στό μυαλό πολλών πού σέβομαι για τήν παιδεία τους μια μεγάλη σύγχυση, ένα χάος. Νομίζουν πώς οί 'Οσμανλήδες είνε πραγματικοί Τούρκοι, άνακατώνουν Τούρκους με Κούρδους και 'Αράπηδες με Μογγόλους, θρησκείες με φυλές και σ' όλα αυτά μια μπερδεψιά στις χρονολογίες. Πολύ δύσκολο είναι νά εκλείψη τό χάος και ή σύγχυση, τόσο πού δύσκολο πού βλέπουμε μερικούς επιστήμονες πού αντί νά μελετήσουν επιμένουνε στις θεωρίες πού γεννήθηκαν από τις στρεβλές παραδόσεις πού βασιζονται όχι μόνο στην άμάθεια(“) και στο θρησκευτικό φανατισμό, αλλά στα

Σημ.Και πώς νά μη ύπάρχη άμάθεια στό ζήτημα τούτο; Έξήγησα σ' όλα τά βιβλιοπωλεία τής 'Αθήνας και όχι μόνο δέ βρήκα ν' άγοράσω κανένα βιβλίο τής Βυζαντινής έποχής άλλα οί βιβλιοπώλες δέν ήξεραν ούτε τά όνόματα τών συγγραφέων εκεινων και άπορούσαν σά νά τούς ζητούσα συγγράματα τής κινέζικης φιλολογίας και μάλιστα ένας ειρηνοδίκης πού παρεβρισκότανε όταν άκουσε νά πώ πώς τά βιβλία αυτά βρίσκονται στην Πατρολογία, άπάντησε πώς κι' αυτός πού καταγίνεται με τή φιλογία δέν ξέρει αυτήν τήν Πανορολογία = Φιντασθής άμάθεια να λήη τήν Πατρολογία παντρολογία !!!

συμφέροντα άτόμων και έθνών. 'Ας δούμε τώρα τί λέει ή ιστορία και πρώτα ή έθνολογία. Η έθνολογία λέει πώς οί πραγματικοί Τούρκοι όχι μόνο δέν είναι δ άναρχικώτερος τών βαρβάρων λαών, αλλά είναι, πειθαρχικώτερος από πολλούς άλλους βαρβάρους και πολιτισμένους (βλέπε Rubruquis Lazare de Phagr κλπ.) αυτό λένε οί χρονογράφοι πού έγραψαν τήν εισδρομή τών Τούρκων τό 1241-1242 στην Ευρώπη, όταν σ' έξη μόνο μήνες κατασύντριψαν τού στρατούς Ρουσίας, Πολωνίας, Σιλεσίας, Γερμανίας και Ούγγαρίας. Οί λαοί πού άποτελούσαν τή φυλή τών Τούρκων σ' έποχή πού με μόνη περιουσία τ' άλογά τους και τά όπλα τους, κυριαρχούσαν στις στέπες τής 'Ασίας, με τήν ίδια λέξη εκφράζουν τις δύο έννοιες πολιτισμό κ' ύπακοή. Πολιτισμός λένε οί Τούρκοι, τούς όποιους δέν πρέπει νά συγχύουμε με τούς 'Οσμανλήδες, είναι ύπακοή στο —Γιασάκ— (Yassak) δηλαδή στον κανονισμό. Οί λαοί πού καταχτήθηκαν από τούς πραγματικούς Τούρκους σύμφωνα με όσα οί ιστορικοί και χρονογράφοι τής έποχής λένε (βλέπε Guirakos) δέ φοβούνται τις όρες και τις άπαιτήσεις τού κυριάρχου τυράννου ούτε και τήν 'Ασιατική άναρχία (άνύπαρχτη) ούτε και τήν κοινωνική άουστασία, αλλά τήν ύπερβολική τάξη. 'Ολοι αυτοί πού τούς θαρρούμε βαρβάρους είναι και είναι πειθαρχικώτατοι. Πειθαρχία βλέπουμε στους Φιλανδούς πού βαστούνε τάξη σήμερα πού στη Ρουσία βλέπουμε τόση άταξία και άναρχία. Πειθαρχία βλέπουμε στους Κοζάκους ή Καζάκους, πού σ' όλο τό ρούσικο στρατό μόνοι δέν επαναστάτησαν αλλά έμειναν πιστοί στην κυβέρνηση και στον Τσάρο. Πειθαρχία δείχνουν οί Ούγγαροί. Πειθαρχία επί τέλους δείχνουν και οί Βούλγαροι πού βαστούνε ακόμα τά αίμοβόρα ένστικτα τής φυλής τους. Φιλανδοί, Κοζάκοι, Ούγγαροί και Βούλγαροι είναι Τούρκοι πραγματικοί, Τούρκοι τής φυλής εκεινης πού κατέστρεψε τά μέρη πού κατάχτησε. 'Ηρθε δ Τζεγγίς Χάν στην Ευρώπη για νά ύποτάξη και επαναφέρη στή μάντρα τούς Τούρκους εκεινους πού πρό αιώων είχαν φύγει από τις στέπες τής 'Ασίας και είχαν άποκατασταθί στην Ευρώπη. Αυτοί οί Τούρκοι πού ύποτάξαν οί στρατηγοί τού Τζεγγίς Χάν είναι οί Βούλγαροι, οί Κιπτσάκ, οί Κομμανοί, οί Ούγγαροί, οί Κοζάκοι και άλλοι τούρκοι λαοί πού κατοικούν στην Ρουσία ως τήν Τούλα και παραπάνου, ενώ για τούς 'Οσμανλήδες ή Τούρκους τής Τουρκίας, πού καθώς θα δούμε δέν είναι πραγματικοί Τούρκοι, κανένας λόγος δέ γίνεται. Τά στρατεύματα τού μεγάλου και άκαταμαχητού στρατηλάτη έφτασαν και στη Βουλγαρία άφού πρώτα κατάχτησαν τήν Ούγγαρία και τή Ρουσία. Στη Βουλγαρία δ φράγκος αυτοκράτορας Βκλδουίνος έκοψε λίγο τό μπράτσο του όσο για νά βγή λίγο αίμα πού τό άνακάτωσε με τό αίμα τού Τούρκου στρατηγού για νά πιούν και οί δύο του κι' έτσι ήρρίστηκαν φίλα για όλη τή ζωή τους (1241). (Alberici Chronicon και Joinville).

Η έθνολογία λέει κιόλας πώς οί Τούρκοι δέν έχουν κανένα αίστημα θρησκείας για αυτό οί Τούρκοι τής Τουρκίας οί 'Οσμανλήδες λένε για τούς άλλθινους Τούρκους Tureman Zaif ul iman δηλαδή Τούρκος άδύνατος στη θρησκεία. Μεταξύ τών στρατηγών τού Τζεγγίς Χάν δ Κιτ' Μπουιά, πού σκότωσαν στη μάχη κοντά στις Πηγές τού Γολιάθ, (1206) είταν χριστιανός όρθόδοξος, άλλοι στρατηγοί καθώς και πολλοί στρατιώτες είταν επίσης χριστιανοί, ή Βουδιστές ή Μουσουλμάνοι. Δέ βλέπουμε

τούτη τήν έλλειψη θρησκευτικού αίστημάτου στους Κοζάκους, στους Ούγγαροί, και ιδίως στους Βουλγάρους; Ποίος δέν ξέρει πώς στην Ούγγαρία έχρειάστηκε νά κάμουν ιδιαίτερο νόμο για τούς γάμους, γιατί οί Ούγγαροί για ν' άφήσουν τή γυναίκα τους άλλαζαν θρησκεία και εγενόντανε για αυτό τό σκοπό καθολικοί, προτεστάντες ή και 'Εβραίοι; Χωρίς νά θυμηθούμε τό ζήτημα τού σχισμάτου πού έγινε επί Φωτίου τό 858 και πού μεταξύ τών άλλων αίτιών είχε και τήν άλλεξοπιστία τών Βουλγάρων, είναι άνάγκη νά μιλήσω και για τό σημερινό τους θρησκευτικό αίστημα πού τότε προτείνουν νά γίνουν προτεστάντες και πότε καθολικοί;

Η έθνολογία λέει ακόμα και για τή φυσιγνωμία τής τούρκικης φυλής. Οί κάτοικοι τής Πόλης άναγνωρίζουν τούς Κομμανοί, τούς Ταρτάρους, τού Κιπτσάκ και τούς μουσουλμάνους Βουλγάρους (μουχατζιρηδες) καθώς κι' άλλους Τούρκους πού περνούν από τήν Πόλη για νά πάνε στη Μεία, από τούς 'Οσμανλήδες πού έχουν όλοσ διόλου 'Ινδοευρωπαϊκή φυσιγνωμία. Μας λέει δ κ. Θ. στο Πολιτικό γράμμα πώς οί Τούρκοι (οί καταχτητές τής Πόλης βίβαια) είναι δ άναρχικώτερος τών βαρβάρων λαών. 'Αλλ' ή έθνολογία μας λέει πώς οί Τούρκοι είναι πειθαρχικώτατοι. 'Αρα οί Τούρκοι τής Πόλης δέν είναι Τούρκοι.

Τώρα άς έρθουμε στο ιστορικό μέρος τού ζητήματος. Και κατά πρώτον νομίζω πώς δέν πρέπει νά κάνουμε σύγχυση μεταξύ τών Τούρκων πού αναφέρει δ Στραβωνης, τό Ουινκόν έθνος—ώς δ τας τών αυτοκρατόρων προξείεις συγγεγραώς Θεοφύλακτος δ Σιμμοκάτης λέγει (Θεοδώρου Γαζή), και τών 'Οσμανλήδων πού κατοικούν σήμερα στην Τουρκία.

Η ιστορία ως μόνη εισβολή Τούρκων στο Βυζαντινό κράτος αναφέρει τήν εισβολή τών Βουλγάρων πού έγκαταστάθησαν στις Παρκεδονάδες χώρες. Αναφέρει ή ιστορία—τή χαλαστρα— ή τήν κατάχτηση τής Πόλης ή τήν—κατάλυση τής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας—κι' ό έλληνικός λαός, οί Ρωμαίοι δηλαδή λέν, και ξαναλένε πώς τό 'Ελληνικό έθνος ύποδουλώθηκε τό 1453 από τούς Τούρκους πού—όπου πάτησε τό ποδάρι τους δέ βγήκε πιά χορτάρι.— Είπα λίγο πριν πώς εξ αίτίας τής άγνοίας τών ζητημάτων πού μας ενδιαφέρουν ύπαρχει στό νού μας και χάος και σύγχυση από χρονολογίες. Αυτά πού λέει ό έλληνικός λαός πώς όπου πάτησε τό ποδάρι τούρκος δέ βγήκε πιά χορτάρι, αναφέρεται στους πραγματικούς Τούρκους, στους Τούρκους τού Τεμύρ (Ταμερλάνου) πού άποκαλούσαν τούς 'Οσμανλήδες μιζοβαρβάρους—όπως φαίνεται από τήν ήμερησία διάταξη πού έκαμε δ Τεμύρ στο στρατό του τήν παραμονή τής μάχης όπου ένίκησαν τον Πανιαζίτ (1401).—Ουτοι γάρ οί μιζοβαρβαροί Τούρκοι ως άκρις προς λείοντας έγγύς εκεινων εικαζονται— (Δούκα 'Ιστορίας Βυζαντινής Κεφ. 16). 'Ως άπόδειξη τού στρεβλού τής παράδοσης τού λαού αναφέρουμε και τ' άκόλουθα πού λέει δ Δούκας για τούς Τούρκους τού Ταμερλάνου ή Τεμύρ όταν πολέμωσε τούς 'Οσμανλήδες.—'Εαρος τοίνυν άρξάμενου και τού σφοδρού χειμώνου εκεινου και κλύδωνος παρελθόντος ενεγόνει λιμός ισχυρός και λοιμός έν πάσαις ταίς επαρχίαις αίς οί πόδες τών Σκυθών επάτησαν,—(1401) (Δούκα Ιστ. Βυζ. Κεφ. 13).

Πραγματικώς δέν είταν πλέον Τούρκοι οί 'Οσμανλήδες. Τούτοι όνομάζονται έτσι από τόνομα τού άρχηγού τους 'Οσμάν, γιού τού Τογρούλ. Ο Τογρούλ είταν άρχηγός άποσπάσματος φυλής. Και ίδού

πώς. Ένα μέρος της τουρκικής φυλής των Καγγλι δυνάστευσε με τους άλλους Τούρκους ομοφύλους τους στην αρχή του δεκάτου τρίτου αιώνα. Αποσπάστηκε, ξεχωρίστηκε από τη φυλή και, αποκαταστάθηκε στη Μικρά Άσία το 1218.

Τάποσπασμα τούτα αποτελούνταν από λίγες εκατοντάδες (Οούλου ή Μπειούκ γιούζ, μεγάλη εκατοντάδα, 'Ορτά γιούζ μεσαία εκατοντάδα και Κουτσουκ γιούζ μικρή εκατοντάδα) και ισχηματίζαν στρατιωτικές αποικίες. Κατά την ιστορία που διδάσκουν στα τουρκικά σχολεία της Πόλης το απόσπασμα τούτο των Σελτζουκιδών αποτελούνταν από εξακόσιους άντρες. Και ίσως θέλουν να τους παραστήσουν περισσότερους απ' ότι ήταν. Άλλα ως πούμε μετρίως πώς ήταν χίλιοι ή και δέκα χιλιάδες. Πώς τούτοι οι 600 ή 1000 ή και 10,000 έγιναν σε τόσο λίγον καιρό, τόσα εκατομμύρια, θα το δούμε κατόπιν. Πρέπει να πούμε πώς όσοι αποτελούσαν το απόσπασμα κείνο όχι μόνο ήταν σωστά παλληκάρια αλλά, ως πραγματικοί Τούρκοι, πειθαρχικώτατοι και ταύτιζαν την έννοια του πολιτισμού με της υπακοής. Είχαν περιπλέον την υπερηφάνεια της εθνικότητάς τους, του εθνικού χαρακτήρα και της γλώσσας τους, δεν είχαν απεναντίας κανένα φανατισμό, καμίας υπερηφάνεια για τη θρησκεία τους που την άλλαξαν 4 φορές πριν αποκατασταθούν στη Μικρά Άσία. Είταν χαμανιστές, βουδιστές, χριστιανοί και μουσουλμάνοι. Πολλοί απ' αυτούς έμειναν χριστιανοί καθώς και ο Σουλτάν 'Αζατήν που εστάθηκε άφορμή ο Μιχαήλ Παλαιολόγος να καθαιρέση τον Πατριάρχη 'Αρσένιο (βλέπε Γεωργίου Παχυμέρη έκδ. Migne σελ. 703). Είχαν λοιπόν οι άπαντες κάτου εξακόσιοι Σελτζουκίδες αποκαταστάθηκαν το 1218 στη Μικρά Άσία εθνικό χαρακτήρα δυνατό, είχαν καθώς είπαμε υπερηφάνεια της γλώσσας τους, τάξη και, υπακοή στο νόμο στο γιασάκ και παλληκαριά. Οι Ρωμαίοι κάτοικοι των μερών εκείνων καθώς δυστυχώς και όλου του Βυζαντινού κράτους βρισκόνταν σε όλως διόλου διαφορετική κατάσταση. Μή λησμονούμε, για να εξηγήσουμε την κατάσταση τούτη, πώς είχαν καταστραφή θρησκευτικώς, εθνικώς, ήθικώς, υλικώς και σωματικώς από τους φράγκους που με προδοσία κατάχτησαν την Πόλη το 1204. Άλλα και πώς μπορούσε να ήταν άλλως; Οι φράγγοι έχορευαν με τις πόρνες άπαντες στην Άγια Τράπεζα της Άγίας Σοφίας. Οι φράγγοι έκλεισαν όλα τα θρησκευτικά κειμήλια, οι φράγγοι άτίμασαν τις γυναίκες των δυστυχών κατοίκων, κατάκλεψαν την περιουσία του κράτους και των κατοίκων, οι φράγγοι έκασαν τις συνοικίες, τις βιβλιοθήκες και τους ανθρώπους που, καθώς λέει ο κόσμος, τους άλλαξε την πίστη.

Πρέπει να λάβουμε υπ' όψη πώς ήταν ήδη εξαντλημένοι από τις εισβολές των Άράβων που άρχισαν από τον 7ο αιώνα. Βρίθηκαν λοιπόν τούτοι άπροστάτευτοι με θρησκευτικό φανατισμό που εξάφτηκε με τη βαρβαρότητα και άπανθρωπιά των φράγκων, που με την περιφρόνηση του κατακτητή προς τον κατακτημένον τους κατέστρεψε τον εθνικό χαρακτήρα. Τέλος πάντων οι ταλαιπωροί βυζαντινοί βρίθηκαν σε μία τέτοια ψυχολογική κατάσταση που θαρρούσαν πως βρήκαν το Θεό που θα τους υπερασπιζέται στους ανθρώπους εκείνους, τους Οσμανλίδες που είχαν την άρετή να είναι πειθαρχικοί και να πείθονται στους νόμους. Τούτοι οι έτσι καταντημένοι Ρωμαίοι έπροσκολλήθησαν στους Τούρκους και κατά φυσική συνέπεια σε διαφθαμένοι που ήταν ευχαριστιούνταν να λέγονται και τούτοι Τούρκοι, άφου πρώτα εξ ανάγκης μαθαίνανε τα τουρκικά γιατί οι Τούρκοι με την εθνική τους υπερηφάνεια δεν ήθελαν να μιλήσουν άλλη γλώσσα. Δεν πρέπει να άπορούμε και πολύ βλέποντας πόσο άλλαξαν εθνισμό και αυξήσαν έτσι τον αριθμό των Οσμανλίδων οι ύπηκοι του Βυζαντινού κράτους. Δε βλέπουμε σήμερα μέσα στην Άθήνα και δυστυχώς και στις έπαρχίες και στην Πόλη Έλληνες που δεν έπρεπε να είναι διαφθαμένοι διότι δεν έπαθαν ό,τι έπαθαν οι ρωμαίοι το 1204 να κομπορημονούν πως είναι φραντζέζοι ή έγγλέζοι; Άς τ' αφήσουμε αυτά και ως έρθουμε στην ιστορία. Πώς μπορούσαν οι 600 Σελτζουκίδες να γίνουν σε τόσο λίγον καιρό, ξαναρωτάω, τόσα εκατομμύρια; Γενήκανε τόσα εκατομμύρια με το να προσέρθουν σ' αυτούς οι δυστυχισμένοι Ρωμαίοι για να άποφύγουν να γίνουν έρμαια των φράγκων ή και της φιλοδοξίας των αυτοκρατόρων. Η λέτε να γίνει κανένα θαύμα και οι Σελτζουκίδες αυτοί να γίνουν τόσοι Δευκαλιώνες που έρχιχαν πέτρες πίσω τους και από κάθε πέτρα έβγανε κι ένας Τούρκος; Η ιστορία αναφέρει πολλά θαύματα αλλά τούτο δεν το αναφέρει. Το ίδιο βλέπουμε σήμερα τους φραγκοθηριανούς, τους φραγκοκαζιώτες ή φραγκοκουριανούς που πάνε στην Πόλη και άρξάζουν τον αριθμό των 'Ιταλών με μόνο λόγο που κείνοι είναι καθολικοί. Το ίδιο συμβαίνει και στις έπαρχίες της Ελλάδας όπου υπάρχουν καθολικοί ύπηκοι Έλληνες που τα παιδιά τους πάνε στα φράγκικα σχολεία όπου στρεβλώνεται ο νους τους και καυχώνται που είναι 'Ιταλοί. Έτσι και από το 1218 οι δυστυχισμένοι Έλληνες που ο κόσμος όλος έφροντιζε και φροντίζει να τους καταστρέψη τον εθνικό χαρακτήρα άλλαζουν εθνικότητα, πίστη και, γίνονται Τούρκοι φράγγοι ό,τι θέλετε.

Δεν είδαμε πρό 3 ή 4 χρόνων όταν έβασίλευσε ο Πανόπουλος στην έπαρχία της Πάτρας να τηλεγραφήσουν οι πατρινοί του βασιλιά Γεωργίου καθώς έγραψαν οι φημερίδες πως θαλλάξουν ύπηκοότητα πως θα γίνουν έγγλέζοι για να έχουν άσφάλεια; Προς άποδείξη της έλευσης κατάστασης που ανάγκασε τους κατοίκους όλων των θεμάτων της Βυζαντινής αυτοκρατορίας να γίνονται Τούρκοι και κατόπιν μουσουλμάνοι παραθέτουμε τόκουλουβα παρμια από τη Βυζαντινή ιστορία του Δούκα, που περιγράφει τον έμφύλιο πόλεμο μεταξύ του Καντακουζηνού και του 'Ιωάννου!..... — "Ηρξάτο δε κατατρέχειν και αυτός (Καντακουζηνός) και λεηλατείν και φθείρειν πάσας τας πόλεις της Θράκης άχρις αυτής Σηλυμβρίας. Οι δε της πόλεως έννοήσαντες το γεγονός παρά του 'Ομούρ το πέρυσιν χειμώνα και σκοπούντες ότι τούτων ο Καντακουζηνός μετεπέμψατο και αυτός είναι αίτιος της ένδημίας του 'Ομούρ ούκ είδότες ότι αυτόκλητος έλήλυθε ή ότι κλώθουσα αντίστρόφως τα νήματα κακή τύχη των Ρωμαίων προύξηνησαν αυτόν του έλθειν και καταπατήσαι χώματα ευθαλή ρωμαίων γης... βουλήν βουλευόνται πονηράν και κατά της κεφαλής αυτών όργην και μνην θεήλατον προξενούσιν τη Δεσποίνη Άνω τή μητρί του βασιλέως 'Ιωάννου έτι μείρακος του στεΐλαι πρέσβεις εις τον ήγεμόνα της Βιθυνίας και Φρυγίας έτι δε και Παφλαγονίας, τον όν ο λόγος φθασας έδηλωσεν τον 'Ορχάν του αίτησαι άρωγήν και βοήθειαν, ως ένα καταπολεμίση τώ Καντακουζηνώ άποστάτη όντι της βασιλείας, συνθεμένη δούαι αυτώ ποσότητα χρυσίου πολλού και ούς άνδραποδιζουσιν οι Τούρκοι Ρωμαίους ύπηκόους του Καντακουζηνού έχωσι άδειαν πωλείν και πιπράσκειν ένθα βούλονται..... (Δούκα έστ. Βυζαντ. Κεφ. 8 Παρ. 15). Άπ' αυτά βλέπουμε πόσο διαφθαμένος ήταν ο Καντακουζηνός καθώς και οι σύγχρονοί του όλοι που για να καταλάβη την έξουσία προσκαλούσαν τους Τούρκους στους όποιους έδιναν το δικαίωμα να τους πουλούν ή να τους περνούν στην Άσία από το Σκούταρι και να τους κάνουν ό,τι θέλουν.

Είπαμε πρωτίτερα πως η κατάχτηση των φράγκων του 1204 διέφθειρε το ρωμαίο κι' έτσι ο Καντακουζηνός για να ίκανοποιήση το άτομικό του συμφέρο ίδυσιασε τη θυγατέρα του που έδωσε στον 'Ορχάν για να λάβη απ' αυτόν βοήθεια. Έξαιτίας της διαφοράς ήταν ένας άδιάκκος πόλεμος από τον όποιο ύπφερε ο δυστυχισμένος λαός. 'Ιδού πως τον περιγράφει ο Δούκας — *Και ην ιδών θέαμα έλεεινόν. Τίνες οι αιχμαλωτιζόμενοι; Ρωμαίοι. Τίνες οι απειθίζοντες; Ρωμαίοι. Τίνες οι σπαθίζοντες; Ρωμαίοι. Τίνες οι νεκροσάματα; Ρωμαίων. Τίνες οι νεκροσάαντες; Ρωμαίοι. Ω δεινής συμφορής!*

— Πώς θέλετε οι δυστυχισμένοι εκείνοι Ρωμαίοι, παναλαβαίνω, να μη τουρκιέψουν; Δεν αναφέρω τούτα για να δικαιολογήσω αυτούς που άλλαξαν ούτε και για να τους συχωρήσω, αλλά μόνο για να εξηγήσω (σ' όποιο δεν έχει ως αρχήν το καν με πείσης ού με πείσης), πως οι 'Οσμανλίδες, οι της Τουρκίας Τούρκοι είναι Έλληνες, Ρωμαίοι που έγιναν Τούρκοι και πως δεν είναι πραγματικοί Τούρκοι. Βέβαια έχουνε στις φλέβες τους και τουρκόικο αίμα, αλλά τουρκόικο αίμα έχουν και όλοι οι ευρωπαϊκοί λαοί άφου τόσες εισδρομές Τούρκων στην Ευρώπη αναφέρει η ιστορία. Έχουν κι' εκείνοι κακή άνατροφή σαν και μας με μόνη διαφορά που έχουν την περηφάνεια και την περιφρόνηση που βλέπουμε στους ξεπεσμένους Έρχοντες, και γι' αυτό περιφρονούν στον ύψιστο βαθμό τους μη Τούρκους. Κ' οι ευρωπαίοι βρίσκοντας μας, Τούρκους κι' Έλληνες με τέτοια άνατροφή, διεγείρουν τ' άναμεταξύ μας πάθη, σκάφτουν περισσότερο τον πάρο που μας χωρίζει και κάνουν εκείνο που έλεγε ο Άσια μπής, ο ύστερος Τούρκος πρέσβης, πρώτα από τον πόλεμο του 97, άνοίγουν δηλαδή τα κοιλιδότσεφλα του στρεϊδιού και τρώνε το στρεϊδί που είναι μέσα.

Αποδείχεται με ιστορικά γεγονότα πως δεν γκρέμισαν το Βυζάντιο οι Τούρκοι αλλά οι φράγγοι που τις καταστροφές τους δεν ξέρουμε ή δε θέλουμε να ξέρουμε εξαιτίας της φραγκολεβαντινικής άνατροφής μας. Οι φράγγοι γκρέμισαν τους νόμους κι έστησαν την κοινωική άουτασία, οι φράγγοι κατέστρεψαν το χαρακτήρα, κι' έκαμαν να μη γνωρίζη ο σκύλος τον άσεντη του. Άλλωστε αν δεν ήταν οι φράγγοι που γκρέμισαν και διαμελίσαν το Βυζάντιο, πως θα μπορούσαν οι εξακόσιοι ή και δέκα χιλιάδες Τούρκοι της στρατιωτικής άποικίας των Σελτζουκιδών να γίνουν πια δυνατοί από τον αυτοκράτορα των Ρωμαίων; Πώς θα μπορούσαν να μας πάρουν το με μισοφέγγαρο; Με την κατάχτηση των φράγκων κατάπεσαν τόσο πολύ ήθικώς οι Ρωμαίοι ώστε όταν μπήκαν οι Τούρκοι στην Πόλη έγινε ένα όπου φύγει φύγει κι ο κατακτητής δεν βρήκε κανένα στη θέση του ούτε και τον Πατριάρχη. Η ιστορία λέει πως οι σοφοί Έλληνες κείνης της εποχής πήγαν να φωτίσουν και να πολιτίσουν την Ευρώπη. Για τον Πατριάρχη δε μας λέει τί έγινε, που κατέφυγε. Ήταν άναγκη να φύγη, θ' άπαντούσε, όποιος δε διάβασε ιστορία, γιατί έφοβήθηκε τη βαρβαρότητα των Γενιτσάρων. Άλλα οι Γενιτσαροί, άποδείχεται από την ιστορία, πως φέρθηκαν πολύ ήμερώτερα από τους φράγκους του 1204. Άλλα άνθρωπος με χαρακτήρα, άνθρωπος που δεν είναι διεφθαμένος μένει στη θέση του σαν το μητροπολίτη Άχιλάου στις τελευτικές σφαγές των Έλλήνων στη Βουλγαρία που προτίμησε να γίνει κι' αυτός θύμα της Βουλγαρικής θηριωδίας. Κ' έπειδή ο κατακτητής της Πόλης δεν άγαπούσε την κοινωική άουτασία, την όποια αν την έχουμε δεν την κληρονομήσαμε από τους Τούρκους, έφερε το Γενάδιο και τον έκαμε Πατριάρχη και του παραχώρησε και τα προνόμια που πάντα ραδιουργούν οι όμοθηρκοί μας Ρούσοι για να καμαργηθούν. Η φυγάλα τούτη μου θυμίζει το άκόλουθο χαρακτηριστικώτατο που συνέθηκε, είναι λίγα χρόνια στη Γαλλία. Ένας κουτός και διεφθαμένος κληρικόφρονος κατηγόρησε ένα βουλευτή γάλλο που ήταν από μεγάλη οικογένεια, γιατί ήταν βουλευτής στη Δημοκρατία ενώ οι πρόγονοί του όλοι ύπηρετούσαν τους διαφόρους Βασιλιάδες. Ο ευγενής βουλευτής που δεν ήταν ούτε κουτός ούτε διεφθαμένος άπάντησε όπως έπρεπε και του είπε πως οι πρόγονοί του καθώς και αυτός ύπηρετήσαν τη Γαλλία, άδιάφορο αν είναι βασιλιάς ή Πρόεδρος Δημοκρατίας ο άρχηγός του έθνους. Άν όλοι αυτοί οι σοφοί που πήγαν στην Ευρώπη για να την πολιτίσουν και τη φωτίσουν έμειναν στην πατρίδα, και τούτη θα βρισκόνταν καλύτερα και κανείς δε θα είχε το δικαίωμα να λέη που είχανε φραγκολεβαντινική άνατροφή με την όποια δεν μπορούσαν να άγαπήσουν την πατρίδα τους.

Όσο για τους Τσέχους και Ούγγαρίζους, βέβαια

θά είναι πιά πολιτισμένοι γιατί λαβαίνουν ιθνηκή ανατροφή και αγαπούν τήν πατρίδα τους.

Νόμισα πως έπρεπε ν' αναφέρω όσα ανάφερα γιατί νομίζω πως πρέπει να σταματήσει το μίσος που προέρχεται από το φανατισμό και τήν άμαθειά, γιατί το ιθνηκό μας συμφέρο, ή ζωή του έθνους μας το θέλει, το ζητεί. Στην Ελλάδα δέν είναι σά σ' άλλα μέρη που όσοι θέλουνε να δοθούν στο κυβερνητικό στάδιο, να γίνοννε δηλαδή βουλευτάδες και ύπουργοί, καταγίνονται σε ειδικές σπουδές και μελετούν καλά τήν ιστορία του έθνους του. Σε μας δ καθένας κι δ πιά μπόσικος και δ πιά άγράμματος μπορεί να γίνη όχι μόνο βουλευτής αλλά και..... (με συμπάθειο) ύπουργός. Πρέπει λοιπόν νομίζω κείνοι που γράφουν τόσο ώραία πολιτικά γράμματα να προσέχουν τι γράφουν και να μή λησμονούν πως με τέτοια πολιτική που κρατούμε όχι μόνο δέν προοδεύουμε, όχι μόνο πάμε πίσω σάν τόν κάβουρα, αλλά παίζουμε κ' ένα πολύ άσκημο ρόλο.

Ξέρουμε πως δ λαίμαργος όταν θέλει να φάη τροφές παίρνει ένα χοίρο που μυρίζεται που είναι οι τροφές και τις βγάζει. "Αμα τήν ξεβγάλη, δ λαίμαργος τραβάει μια ματσουκιά στο κεφάλι του χοίρου, παίρνει τήν τρούφα και του δίνει γι' ανταμοιβή μια πατάτα. "Όταν καμία μεγάλη δύναμη (ζήτω κ' οι προστατίδες δυνάμεις) όρέγεται καμία έπαρχία της Τουρκίας μας κουρδίζει και δέν ξέρω πως και γιατί οι φημερίδες μας αρχίζουν να γράφουν—περι δούλων έλλήνων, δούλης Ελλάδος, τών σενεζόντων υπό τόν βάρβαρον ζυγόν=βγαίνει δ κόσμος, οι πρόεδροι τών συλλόγων, αναστατώνουν τόν κόσμο, και ή σεβαστή κυβέρνηση που γνωρίζει τα συμφέροντα του έθνους μας όσο εγώ γνωρίζω τα συμφέροντα της Μαντσουρίας κουρδίζεται, ρυμουλκείται και αρχίζουν τα δάνεια και έπιστρατείες—Τη πατριωτική έπεμβάσει τών πατριωτών τραπεζιτών—Κ' έτσι βγαίνει στη μέση ή τρούφα (ή έπαρχία δηλαδή), τήν παίρνει ή ως τώρα άγνωστη δύναμη που μας εκούρδισε, παίρνουμε κ' οι άλλες Δυνάμεις από κανένα κομμάτι και μεις....σάν το χοίρο που αναφέραμε τρώμε τή ματσουκιά στο κεφάλι με τα δάνεια δηλαδή και, με κανένα πρωτόκολο και... περιμένουμε για τήν ερχόμενη φορά να κάμουμε κινούργια δάνεια και....να διαμελίσουμε το έθνος. Αυτό συνέθηκε με τήν έπανόσταση της Κρήτης του 66 που σκοτώθηκαν τόσο άνθρωποι, ζεσιπώθηκαν τόσο άλλοι και που είχε ως αποτέλεσμα ν' αποσύρη ή Τουρκία το στρατό της από το φρούριο του Βελιγραδιού και για μας να φορτωθούμε από δάνεια και να φάμε το Πρωτόκολο του Παρισιού! Είναι άναγκη να εξιστορήσω τα του 1878 με τήν Κύπρο που πήρε ή Αγγλία κλπ. κλπ.;

Για τί εκαυχόντανε δ αείμνηστος και αοίδιμος Δεληγιάννης δ και υπέρμαχος τών θεσμών; Έκαυχόντανε πως ποτέ του δέν πάτησε το πόδι του στην Τουρκία. Τι κατάφερε μέσα στα τόσα άλλα σφάλματα του δ αείμνηστος, δ αοίδιμος και θεόπνευτος Τρικούπης με τήν έγγλεζική του τήν ανατροφή και με τα μεγάλα του προγράμματα; Τήν υπερβολική φορολογία, τήν κατάργηση τών παπάδων του στρατού, και το χειρότερο τή σημερινή κατάσταση της Μακεδονίας και τις σφαγές τών δημοθμών μας της Βουλγαρίας με τή συνεννόηση που θέλησε να κάμη με τή Βουλγαρική κυβέρνηση για να μοιράσουμε την Μακεδονία. Από το διάδημα τούτο έφάνηκε πόσο ήξερε τήν ιστορία μας και τήν ιθηνολογία. Να μή λησμονήσουμε ν' αναφέρουμε πρό πάντων και τήν άτιμη χρεοκοπία με τήν όποία δέν άφάνισε μόνον το ήθιο χιήτρο της Ελλάδας, όχι μόνο τα οικονομικά τών ρωμιών, αλλά άφάνισε όλο τόν έλληνισμό γιατί είχαν κάμει τήν άνοησία οι διαχειριζόμενοι τις περιουσίες τών φιλανθρωπικών και εκπαιδευτικών ίδρυμάτων όλου του έλληνισμού να καταθέσουν τα κεφαλαία τούτων στην Ελλάδα χωρίς να φαντάζονται τήν άπερισκεψία που έχουν όλοι οι κυβερνήτες της Ελλάδας όταν πρόκειται για τα συμφέροντα του Έλληνισμού και που δέν σκέφτονται παρά να ικανοποιήσουν τόν έγωισμό τους και τή φιλαρχία τους. "Ο μόνος που μετά τή Μεταπολίτευση ισκέ-

φτηκε ν' αλλάξει πολιτική εΐτανε δ μακαρίτης Δηληγεώργης. "Αλλά εις ουδείς.

Τι κάνει σήμερα δ κ. Καζάκης; Φωνάζει και αναστατώνει τόν κόσμο για να όπιστούμε και να έτοιμάσουμε στρατό, να έτοιμαστούμε για πόλεμο—δίοτι έπέστη ή κοίσιμος όρα. Θέλει δηλαδή να ξαναπαίξη δ έλληνισμός το ρόλο του χοίρου. Αυτά έπρεπε να ίννοήσουν εκείνοι που θέλουν να διοικήσουν τόν έλληνικό λαό και να λάβουνε υπό όψη πως όταν το 1897, σά νευρόσπαστα, έκάμαμε τόν πόλεμο α προετοιμαστον, οι βούλγαροι που είχαν και στρατό ύπε εκούνησαν κ' έτσι ή Τουρκία είχε όλο το στρατό στα σύνορά μας. Τώρα που οι βούλγαροι είναι πραγματικώς έτοιμοι και καλά διοργανωμένοι που το συλλογείται ή Τουρκία να τους πολεμήσει, βγαίνουμε μεις να μαζέψουμε δύομισυ στρατιώτες στα σύνορα χωρίς άλλο αποτέλεσμα παρά να εμποδίσουμε τήν έλευθερία τών κινήσεων της Τουρκίας, να της φέρουμε αντιπερισπασμό και να τήν εμποδίσουμε να χη όλη της τή δύναμη, που τήν έχει ανάγκη, στα βουλγαρικά σύνορα. Φοβερή διπλωματία! Έλληνες άει παιδες. Η δέ σεβαστή μας κυβέρνηση που άλλο δέν ζητά βρίσκει ευκαιρία για ν' αύξηση τους ήδη ύπερβολικούς φόρους.

Πάντα, πριν κουνηθή δ άνθρωπος πρέπει να εφαρμόζη το λαϊκό—δέκα μέτρα κ' ένα κόψε—και πρό πάντων σε τέτοια δεινή παραζάλη που βρίσκεται σήμερα το έθνος μας, που κάθε κίνημα έχει άνυπολόγιστη συνέπεια.

Μόναχο.

Σ. Κ. ZABITZIANOΣ

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ

Φίλε «Νουμά»,

Έβδομηταπέντε μιλλιούνια δραχμές τόν κάθε χρόνο ήμπορεί να φέρει ή Ελλάδα από το έξωτερικό στέλλοντας κουκούλια και μεταξί και δίνοντας πραγματική κ' όχι του άέρα δουλιά στις Έλληνίδες γυναίκες, λέει δ καθηγητής κ. Αιγινήτης σε μια μελέτη του, και πρέπει να τόν πιστέψουμε. "Αλλά θά γίνει από καμιά φορά με τή «Σηροτροφική Έταιρία» και τα βιβλία της;

"Ο κ. Πάλλης γυρίζοντας πίσω το δίπλωμα της Έταιρίας ειπε καμπόσα από μια έποψη για το ζήτημα τούτο: εγώ σήμερα θα το ζητάξω από άλλη.

Καλός οι έταιρίες και μάλιστα σάν έχοννε προεδρίνα τήν κ. Ζιλτάνου, με θαρρώ πως δέ μπορούσε ούτε θα μπορούσε ποτέ να κάμουνε ό,τι είναι άνθρωπος, που να ξέρε καταβάθα τή δουλιά άφτη, να έχει πιτύχει σ' άφτηνκ, και να έχει τή θέληση και τή δύναμη να κάνει το ίδιο σένα μέρος επιδεχτικό προαγωγής.

Ευτυχώς για μας δ άνθρωπος άφτός ύπαρχει, εΐτανε μάλιστα καθηγητής για τα Φραντζέζικα στο 'Αρσάκειο στην Αθήνα, κ' ύστερα γύρεψε και πήγε στη Λάρισα παλε καθηγητής, για να είναι πιά σιμά στο μέρος που είχε σκοπό να εργαστεί με τ' άνίψια του για σπόρους και κουκούλια. Γιατί πονούσε δ άνθρωπος τήν πατρίδα του, και προτιμούσε να φέρει σάφτηνκ τή μέθοδο του Παστέρ, με έφυγε άναβλα, γιατί λαός και Κυβέρνηση άγρο άγοράσανε, και πήγε στην Τουρκία κ' ύστερις στην Πέρσια κ' έκανε τήν Προύσα Προύσα και το Γιουνάν της Πέρσις γή της Έπαγγέλιας με τή σκουληκοτροφία (Σημ. δ κ. Κλ. Νικολαΐδης έγραψε μια φορά πρό 6-7 χρόνια στην «Πατρίς» του Βουκουρε-

στιου πόσα μιλλιούνια μπαίνουνε εκεί τόν κάθε χρόνο από κουκούλια που στέλνουνε στην Έβρώπη). "Ο άνθρωπος άφτός είναι δ κ. Λεωνίδας Βεζάνος, που θα με συχωρέσει, πιστέψω, άν τότε παρουσιάζω στους δημογεείς του χωρίς να το ξέρε και χωρίς να το θέλει ίσως, γιατί ύστερα από τόσες πιτυχημένες εργασίες ήσυχαζει με το δικιο του στην Πόλη. Μα άν ή πατρίδα τότε προσκαλέσει για να τότε κάνει «Πληρεξούσιο Αντιπρόσωπο της για τήν αναγέννηση της σκουληκοτροφίας» στην Ελλάδα, είμαι βέβαιος, πως θ' άφίσει το ραχάτι του, και σά στρατιώτης του καθήκοντος θα τρέξει στη φωνή της, και θα της φέρει άν όχι το μαλκματένιο με το μεταξένιο αιώνα σε δέκα χρονάκια.

Μπακού (της Ρουσίας) 20. 9. 906.

Δικός σου ΚΩΣΤ. ΛΑΝΑΡΑΣ

ΦΩΝΟΓΡΑΦΟ

Από Πέμπτη σε Πέμπτη.

Υπουργός Έσωτερικών δ Ν. Καλογροδόπουλος Σκοτωμοί. Αθήνα 2, Έπαρχίες 6. Λαβωμοί. Αθήνα 11, Περσίας 5, Έπαρχίες 4 Κλεισιές. Αθήνα 3, Περσίας 2, Έπαρχίες 1 (ληστεία).

Απαγωγές. Περσίας 1, Έπαρχίες 1.

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΤΙ ΞΕΛΕΤΕ

— Έπρεπε να γράψει κ' δ κ. Τσοκόπουλος στο «Νέον Άστυ» για το «Ανεχτήμητο» του Χόρν κ' έγραψε. Και μας φώτισε. Σπολλατή του.

— Το «Ανεχτήμητο» είναι ένα έργο σύρομενον με τήν κοιλίαν. "Ο κ. Παντελής Χόρν γράφει τις κριτικές στο Νουμά. Κι δ «Νουμάς» είναι ένα Κυριακάτικο δημοσίευμα που δέν έχει όνομα.

— Κριτική δηλ. γιματιή φέματα. Πρώτο, γιατί τις θεατρικές κριτικές στο «Νουμά» τις γράφει δ κ. Λάζρος Χόρν (Α. Σιγανός) δεύτερο, γιατί δ «Νουμάς» έχει όνομα καθώς έχει όνομα κι δ κύριος Τσοκόπουλος κ' τρίτο γιατί το «Ανεχτήμητο» στέκεται στα πόδια του και δέν σέρνεται με τήν κοιλιά σά μερικοί Αθηναίοι κριτικοί.

— Περίεργο ένας τόσο άάηθινός άνθρωπος να δίνει τόσο ψευτικές πληροφορίες στους αναγνώστες του.

— Το Υπουργείο της Δικαιοσύνης στις δόξες του. Με το τσουβάλι δημοσιεύει κάθε μέρα τις δικαστικές μεταθέσεις.

—Καθώς παρατηρεί μια φημερίδα με τα χρήματα που ζοδιάζονται για ύδοιπορικά θα μπορούσαμε κάθε χρόνο να φτιάνουμε από ένα αντιτορπιλλικό.

— Εμείς προχωρούμε περισσότερο α δέν γίνοντανε τόσες ύπαλληλικές μεταθέσεις, πάντα για κομματικούς λόγους, άχαμε φτιάξει ως τώρα όχι μόνο αντιτορπιλλικό στόλο με και Κράτος.

— Έπρεπε να πούν και οι «Καιροί» τή γνωμούλα τους για το «Ανεχτήμητο». Και λοιπόν, επειδή οι άξιωματικοί του ναυτικού γράφουνε όράματα, πρέπει να προσκαλεστούν οι ειρηνοδίκες κ' οι ψαλτάδες να διευτύνουν τα καράβια. Σοφή γνώμη κι αυτή, από κείνες δά τών «Καιρών»!

— Κάτι νοστιμώτατο έπαθε δ καημένος δ Άνοητόπουλος δ Κεχηγιάς. Πρόσερε σ' ένα φίλο ποιητή τους «Πανσλαβιστάς» του και στο ξόφυλλο του βιβλίου είχε γράψει «Στόν τρυφερόν ποιητήν και φίλον μου κύριον....»

— "Ο ποιητής, πούναι και πρώτης σειράς φασιέρ, πήρε το βιβλίο κ' έσδησε μπροστά στον Άνοητόπουλο τή λέξη τρυφερός.

— Γιατί τή σβένεις τότε ρωτά ξαφνιασμένος δ Άνοητόπουλος.

— Γιατί δέ είμαι τρυφερός ποιητής! του άποκρίνεται και σβένει και τή λέξη φίλος

— Κι αυτό; ρωτάει θυμωμένος πιά δ έθνηκος λογογράφος, καθώς τον γράφουν οι φημερίδες.

— Κι αυτό βέβαια, λέει γελώντας δ ποιητής, αφού δέν είμαι και φίλος σου!

— Τότε είσαι και σύ Πανσλαβιστής! φωνάζει θυμωμένος δ έθνηκος κι αρπάζοντας το βιβλίο γίνεται άφαντος.

— Η σκηνή έγινε στο Σύνταγμα, στού Ζαχαράτου, μπροστά στον ποιητή Μαλακασή και σ' άλλους αρκετούς.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Αλ. Μαρτ. στην Τραπεζούντα. Λάβανε τή συντρομή και σ' εύχαριστούμε. Τα βιβλία θα σου τα στείλουμε.—κ. Ε. Α. στην Πάτρα. Το «Ανεχτήμητο» του κ. Χόρν πουλιέται και στο γραφείο μας 2,50 δρ.—κ. Ν. Στ. "Οχι και τόσο καλά. Στείλε μας άλλα.—κ. Ρ. Ρουδ. στη Βουδαπέστη. Σας στέλνουμε τα φύλλα από τήν αρχή του χρόνου και σας εύχαριστούμε.